

volum de poezie

GUMELNIȚA

Ion Mărculescu

TREI

o clarificare

Poezia este bună
Dacă poți să faci din ea o budincă
Sau o salată verde pe care
Să o mănânci la friptură
Sau dacă poți să-ți construiești
O casă
Numai din versuri, rime și metafore
Sau să-i poți zice cuiva dă-mi
O mie de kile de poezie
Să bag în sobă la iarnă
Ca să nu mor de frig
Poezia mai e bună
Dacă poți să spui mi-am făcut
O pereche de pantaloni
Din două poeme și un sonet.
Iar dacă nu se întâmplă așa
Poezia nu e bună de nimic!

icar

Un martor ocular a povestit
Eram aici, coseam fânul și
Am auzit un zgomot, buf!
Căzuse cineva în gărlă.
Altul a spus că
Mă uitam spre cer și am văzut
Cum cade de-acolo un om
Scotea un fel de vâjâit
A căzut în iarbă acolo lângă
Pomul acela și mi-am
Închipuit că gata, a murit
N-avea cum să scape
Dintr-o așa căzătură
Cine naiba știe de unde venea el!
Apoi au sosit pompierii
Ambulanța, primarul satului, polițaiul
L-au luat și l-au dus
La spital
Asta e tot ce știu și tot ce
Am văzut. Nu părea
Nu părea să fi murit
Mai gema din când în când și
Încerca să spună ceva.

în parc

Curând în boscheții
Din fața primăriei
Niște măturători vor găsi un
Centaur mort.
Unii vor spune că e o dihanie
Scăpată
De la grădina zoologică, alții vor
Spune că e de la circ
De la circul local.
Oamenii de ordine vor întocmi un
Proces-verbal
În care vor scrie animal mort găsit
În parc
Nu știm cum se numește
Proprietarul e necunoscut.

nu sunt singur

E noapte adâncă și sună
Telefonul
Noapte bună! Culcă-te! zice
Acela
Cine ești? întreb. Sunt un
Disperat, zice
Lasă astea, culcă-te!
Vocea lui e atât de
Categorică
Este chiar vocea mea
Culcă-te!
Nu sunt singur, nu sunt
Singur, zic și mă întind
Pe pat
Nu sunt singur și
De mirare mă cuprinde
Somnul.

doar pe jumătate

Am leafă mică, așa că
Mi-am pus dinți noi doar pe o jumătate
De gură. Adică
Jumătate din câți aveam lipsă
Din cauza asta acum
Cele două jumătăți nu seamănă una
Cu cealaltă și
De aici îmi vin crize de melancolie. Așa
Mi-a zis un doctor.
Foarte rar am momente
Când sunt mulțumit de mine
Atunci
Fericirea mea provine de la jumătatea
Gurii cu care privesc viața.

da, să stați acasă!...

Aleargă fără scăpare
Păsările cerului îmbrăcate în
Coajă de noapte
În coaja de noapte arzândă fierbinte
Nebunul se întrece
Pe sine încercând să zboare spre
Lumina muiată ca untul de-atâta
Căldură de-atâta căldură de-atâta!
De ce este așa nu știu
Petele cerului rotund ca o coală se
Mânjesc de lumină
Te frige la tălpi și trenul
Aleargă departe țipând aleargă
Țipând țipă stând cu roțile
Sudate de șine
De ce este așa nu știu
Fără scăpare aleargă
Păsările cerului în oceanul
De pastă semitopită
Atât de multă de multă căldură
Părerea mea este să stați acasă și
Să nu citiți nimic din
Ceea ce scriu eu aici!...

ne lăsase cu o întrebare

Copilul l-a întrebat
Așa ca din întâmplare
În ce copac crește tată pâinea
Și-atunci se întâmplase să apară
Un soare albastru și omul
Se gândea că poate e o eclipsă
Sau altceva
O femeie tocmai se întinsese pe
O canapea în stilul lui Țuculescu și
Gura i se mișca în tăcere
O, nu, ea nu voia să spună din ce
Copac se poate culege pâinea căci
Ea avea formă de pește deși
Nu era deloc sirenă care să cânte
Înșelător și să-i atragă
Pe marinari
Întâlnirile astea în galben nu fac
Totdeauna prea bine
Din cauza lor oamenii se descompun
În mâini, picioare, capete, pantofi
Mațe, unghii, păreri și suspine
Galbenul e periculos
Galbenul te poate înnebuni sau poate
Chiar să te împuște și după aia
Să te pună să plătești glonțul
Cu care te-a împușcat
Omul căruia îi fusese adresată
Întrebarea

Era un om gri cu fața neclară
Nici el nu știa dacă are ochi
Dacă are gură, nas sau urechi
Și dacă întrebarea cu pâinea îi fusese
Adresată lui sau altcuiva
Ce e drept, nici copilul nu aștepta
Vreun răspuns de la cineva
Copiii de azi sunt grăbiți, nu au timp
Să afle răspunsuri
Așa că și copilul acesta tâmpit
Care credea că pâinea crește prin pomi
Plecase
Și ne lăsase pe toți cu o întrebare
Care ne țiuie și acum în urechi.

la un loc cu ceilalți

Vorbim aiurea despre muzicalitatea
Culorilor
Ca și cum am vorbi despre
Culorile muzicii
De la roșu spre oranj
De la oranj spre galben
Apoi verde
Albastru, violet și iar
Roșu oranj galben
Acesta este tot discursul
Meu rostit în fața
Unei mase enorme de oameni
Apatici, curioși, nerăbdători, nervoși
Tăcuți, guralivi, maeștri neîntrețuți ai
Vorbilor de duh și fără rost care
Au invadat piața, trotuarele, s-au
Urcat în copaci, pe case, la ferestre, pe
Capacele de la canalizare, pe capotele de
Mașini
Unii sunt adulți, alții sunt
Bătrâni, copii, femei, sănătoși sau
Infirmi în cărucioare
În timp ce vorbesc
Nu știu de ce m-au apucat
Junghiurile
Și bag de seamă că viața merge
Înainte
Motociclistul cu numărul douăzeci s-a
Clasat pe locul întâi
Bre, ce junghiuri m-au apucat!...

nimic, chiar nimic...

L-am întrebat ce este fericirea iar el
Mi-a spus că fericirea
Este să ai un loc de muncă
Unde să-ți câștigi bucată de pâine!
Poftim răspuns!
Dar oare ce altceva ar putea
Să-ți spună un tâmpit
Ca el?
Fericirea este prietene să ai
Mai multe locuri de muncă
Mai multe, cât mai
Multe
Ca să ai unde să-ți rupi oasele
Și să nu știi de ce faci asta și
Să te întrebi tot timpul cu ce te-ai
Ales
Să te înjure toți puturoșii și
Toți impostorii că nu le dai
Și lor
Din ce ai câștigat cu multă trudă
Să te invidieze
Să te speculeze
Să se gândească tot timpul cum să
Te fraierească
Și să mai creadă pe deasupra că
Prostănac cum ești
N-ai observat nimic
Din toate astea
Chiar nimic!

vrem

O veche foarte veche problemă
Îi frământă pe mării
Oamenii de stat
Pe șefii de guvern și pe
Oamenii de știință
Anume că
Oamenii nu râd dacă
Dacă se gâdilă singuri
În vreo zonă anatomică
Nimeni nu știe de ce
Altfel stau lucrurile când
Cineva gâdilă pe altcineva
Atunci e cu totul și cu totul
Altfel
De aceea s-au dat câteva legi
Dar degeaba
Noi oamenii simpli cerem
De atâta timp
Să se facă ceva și să putem
Să ne gâdilăm și să râdem
Singuri
Facem mitinguri în stradă
Și scriem pe pancarte
În culori incandescente
Vrem să ne gâdilăm, vrem să ne
Gâdilăm, vrem să ne gâdilăm
Singuri. Vrem.

nicicum altfel...

Datoria unui scriitor
Este să scrie
Dar și să facă poduri peste
Șosele, să ridice case, să
Construiască coșmelii, să viseze
La nevasta vecinului, să se
Ducă la piață, să tușească
Să-i pută picioarele, să dea
Bacșiș doctorilor și groparilor
Să-i bată pe cei slabi, să fie
Împotriva guvernului sau
Chiar împotriva întregii omeniri.
Datoriile unui scriitor
Sunt multe și mari
Uneori nebănuite de mari!

poveste cu final

Axente muribund și întins pe
Pat între cearșafuri albe și
Lumânări de ceară gălbuie.
Personajele din camera de deasupra
Sunt EL și EA
Spectatorii îi văd printr-o
Reflexie în oglinda așezată la
Patruzeci și cinci de grade
Sunt goi-goi și transpiră de prea
Mult amor între cearșafuri și
Privesc publicul din sală
Venit să-l vadă pe Axente
De parcă ar aștepta răspunsul
La marea întrebare
Care întrebare? Nu s-a
Pus nicio întrebare! Niciuna!
Puțin mai târziu apare și el
Soțul. Încornoratul. Cu un
Pistol calibrul 7,62 în mână.
Axente, să nu-l uităm, se simte
Ca un flautist care cântă sub apă
În timp ce un dramaturg
Se pregătește să scrie piesa
Cu Desdemona.
În camera de sus începe bătaia
Se aud zdupăieli, bușeli, gemete
Țipete, zgomotul apei trase la
Closet. Fantoma lui Axente mimează

Niște chestii obscene
Cineva suflă în lumânări
La stânga se aud chițaituri umiltoare
Scoase de guzganii de sub scenă
Căci suntem la teatru.
Spre seară, după zgomotul ușii trântite
Se aud cele două
Focuri de armă calibrul 7,62
Trase de soțul încornorat.

haikuku

Am inventat un gen literar nou
Extrem de subtil, nespus de profund
Numit Haikuku. Eu l-am
Inventat.
Nu are nimic de-a face cu japonezii
Aceștia au ochii mici, picioarele strâmbe
Și vorbele pițigăiate
Nu contează că sunt și deștepți.
La Haikuku nu găsești nimic
De reproșat. Totul e perfect ca și
Inventatorul lui
Eu l-am inventat și pe inventator!
Haikuku e o bășcălie, e o glumă
Foarte serioasă. E o înjurătură
Este o durere. E ca o vibrație care
Te ustură în talpă
Este o pasăre moartă care zboară
Nu, nu este Archeopterix!
Așa ceva nu se există! Cine spune
Că el s-a născut din cenușă
Minte!
Haikuku este de culoare galbenă sau verde
Sau roșie ca un semafor. Miroase
A zambilă și a ciorapi nespălați de
Transpirație. Haikuku este un roman
Prins între două propoziții
Haikuku este un ciung care cântă
La vioară

Când te uiți la el spui că destinul
A căzut pe mâini bune.
Ce altceva ar putea să mai fie
Un Haikuku?...

am zis!

Să nu preacurvești
Adică să nu prea mult
Să nu poțestești moartea aproapelui
Să nu prea dorești casa aproapelui
Să nu prea jinduești la amanta
Aproapelui
Să nu prea umbli despuat prin iarba udă
Că ai să răcești și ai să tușești
Să nu prea atingi cu sacul semințelor
Tale bărbătești și cu vânjoșenia
Mădularului tău iarba
Să nu atingi
Cu gândul sacului semințelor tale
Bărbătești și cu gândul mădularului tău
Nici casa, nici ogorul, nici șoldurile
Și nici alt lucru care este al aproapelui
Să nu furi
Atenție la gaze, foc, electrică
În caz de alarmă
Trageți de mânerul roșu
Pentru comunicare faceți semne cu
Fanioanele colorate. Nu opriți
Aparatele de radio
Urmează un concert în cinstea
Lui Nelson Mandela
Atenție la cărămizile care cad în cap
Nu vă mai târșiți
Boașele pe pământ! Am zis!